

Kui kass ajab hirmu nahka

Mõned korrad elus on mul tulnud tegelda kassidega, kes on oma pererahvale tõsise hirmu nahka ajanud. Tegu on olnud tublide seitsme-kaheksakiloste kõutsiisandatega, kel jagus nii jõudu, kiirust kui küüntheammaste teravust.

Põhjuseid, mis niisuguse olukorrani viia võivad, on mitmesuguseid. Pannen kirja kolme kõutsi lood – neist igaüks heidab valgust mõnele võimalikule kujunemistele.

Lisan veel, et kõigist siin kirjeldatud hirmsatest kõutsidest on lõpptulemusena saanud mõnusad kodukiisud, kes armastavad paitamist ning hindavad inimese seltskonda.

Lumepall

Tema oli minu kogemuste esimene “hirmuäratav” kõuts. Kaunis nagu ime ja tujukas otsekui peletis. Just niisugusena ta meile “suvevaheajale” saabus, kui perenaine kaheks kuuks Venemaale sugulaste juurde sõitis.

Küllap oleks Lumepall kõiki küünistanud, kui tal vaid küüsi oleks olnud. Aga polnud, sest perenaine oli toona, kui seda operatsiooni veel teha lubati, tal kõik küüned ära opereerida lasknud. Ikka selleks, et kiisu diivanit ei kraabiks. Hambad olid aga alles ning neid tarvitas Lumepall meeleldi.

Kuna Lumepall eriti lahkelt suhelda ei soovinud, siis jätsime ta omaette mossitama. Meie jätsime, aga meie maja emakassid mitte. Noormehele tehti kiiresti selgeks, et mehed siin majas ei tujutse... vähemalt mitte neljajalgset mehed!

Põhjuseeta turtsumised lõppesid, õige pea sai Lumepalli juba silitadagi. Kiisule järele tulnud perenaine oli ilmselgelt jahmunud, kui võis oma kassi esimest korda elus niimoodi sülle võtta, et loom ei hammustanudki teda – löi hoopis nurru! Paar kuud hiljem kuulsime, et idüll jätkus ka kodus, väikesest maja valitsenud kuriloomast oli ootamatult saanud hoopis pererahva sõber.

Tundus, et Lumepall oli lihtsalt harjunud kodus esimest viulit mängima. No ja kuna perenaine oli “kergesti dresseeritav”, siis...

Mõmmik

Mõmmik oli juba tänavale visatud, kui me kohtusime. Suurt kasvu võimsa süsimusta pikakarvalise isasena valitses ta haigetest silmadest hoolimata päris suurt maa-ala Tallinna kesklinnas. Vaid tema käitumisest oli aimata, et kunagi on see loom olnud kodukass.

Mu sõbral, kes teda kinni püüda aitas, hammustas kõuts põidlakõõluse läbi. Loomaarst julges Mõmmikut süstida vaid läbi puurivõre – tõenäoliselt oli see mõistlik otsus. Kui koju saabusime ja ma kassile karantiinipuuri süüa panema läksin, sain hoiatushammustuse osaliseks. Kõuts seadis oma lõuad mulle välgukiirusel ümber randme – kusjuures selgus, et need tõepoolest ulatuvadki rannet ümbritsema –, hoidis neid seal mõne hetke ja siirdus alles siis sööma.

Söömise lõpetanud, käitus ta... kuidas nüüd öeldagi... ühesõnaga, ta võttis nõuks natuke märgistada. Tõstis saba ja suunas uriinijoa läbi karantiinipuuri võre toa vastasseina. Juga lendas liialdamata oma meetri kaugusele ja tekitas hetkeks tunde, nagu oleks minilehm end kergendada otustanud.

Praegu on mul imelik mõelda, et ma seda kassi kunagi kartsin. Tõsi küll, enne kui ta pai noriva kiisukese oleku ni jõudis, tuli meil ka mõningaid konflikte ette. Minu poolt seisnesid need selles, et ma karjusin kassi peale ja tuletasin talle meelde, et ilmselt oleks ta juba surnud, kui ma teda tänavalt ära poleks toonud, ja kuidas ta üleüldse võib minuga niimoodi käituda...

Ei, ma ei arva, et Mõmmik sõnadest aru sai. Sõnad olid vajalikud mulle endale, et saavutada piisavalt väljendusrikast hoiakut ja kehakeelt, mis omakorda kõutsiisandale ilmselgelt täiesti mõistetavad olid.

Talle ei meeldinud, et mina temast tähtsam olla tahtsin, kuid ta aktsepteeris seda, nõudes samas lugupidavat käitumist ka enda suhtes.

ANNELI SIHVART

Konstaabli silmad annavad selgelt mõista, et temaga naljatada ei maksa.

Konstaabel

Meie juurde tulles oli sel kassil teine nimi. Milline just, ei ole tähtis. Oluline on see, et perenaine kurtis – kass kargavalt talle kodus aina sääرده, küünistavat ja hammustavat. Ajavat hirmu peale.

Hirm tundus olevat ka pirakal siledakarvalisel süsimustal kõutsil endal. Õigupoolest näib mulle, et ta pole siamaani päris hästi naisi usaldama õppinud. Mehi pelgab ta vähem, ju pole nendega seotud ühtegi kurba kogemust.

Kõigepealt jäi Konstaabel haigeks. Ikka päris pikali kohe. Ravimine oli ooper omaette – kuidas panna tilgutit kassile, kes sind samal ajal ribadeks kiskuda sooviks? Üks kriimustusarm on mul alles vist siamaani...

Tervenunud Konstaabel ei lubanud ennast silitada. Ei lubanud sülle võtta. Virutas käpaga igale kassile ja koerale, kes mööduma juhtus. Urises. Hoidus nurkadesse, kus seljatagune ja küljed kaitstud olid. Vaatas pilguga, mis hoiatas, et niisama lihtsalt ta endale liiga teha ei lase, ärgu arvatagu.

Ega me arvanudki. Oli ilmselge, et see kass oskab enese eest seista ning temaga ei saa käituda nagu koeraga, kelle võib lihtsalt enesele allutada. See kass nõudis lugupidamist, kuid ei uskunud, et keegi oleks valmis temast lugu pidama.

Konstaabli peale häält tõsta ei tohtinud, samuti ei olnud arukas teda jõuga endale alluma sundida – nii ühest kui teisest läks vastasseis üksnes teravamaks.

Eks proovisime siis lugupidamisega. Praegu lubab Konstaabel end juba sülle võtta – kuigi ei naudi seda – ning jookseb ukse peal vastu, kui koju tuleme.

ANNELI SIHVART